«Γιατί, Θεέ μου, εγώ;» ή «Γιατί, Θεέ μου, όχι εγώ;»

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 11 Αυγούστου, 2012

Μια μαρτυρία-ιστορία για ...δυνατή πίστη

Όταν τον Μάϊο ε.έ. ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιερόθεος επισκέφθηκε την Κύπρο προσκεκλημένος από τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο κ. Χρυσόστομο (βλ. τεύχος 190), συνάντησε την **Μιράντα Συμεωνίδου**, μια Κυπρία γυναίκα, παντρεμένη με δύο παιδιά, η οποία προσβλήθηκε από την νόσο των κινητικών νευρώνων MND, που την οδήγησε σε πλήρη παραλυσία, και τώρα ζη καθηλωμένη στο καροτσάκι και εξαρτημένη πλήρως από τον τεχνητό αναπνευστήρα της. Η Μιράντα παρακολούθησε την ομιλία τού Σεβασμιωτάτου για την του Θεού Σοφία γεμάτη χαρά και συνομίλησε μαζί του με τα ...βλέφαρά της, το μόνο μέλος τού σώματός της που μπορεί να κινή. Η συνομιλία έγινε με την βοήθεια μιας ειδικής μεταφράστριας που κατανοεί τον τρόπο αυτό επικοινωνίας της.

Στην συνέχεια αναδημοσιεύουμε ένα κείμενο της ηρωϊκής αυτής γυναίκας που αντιμετωπίζει με «απίστευτη» πίστη την ασθένειά της.

Τόν Αύγουστο τού 2004 υπέστην τρομερό σόκ, όταν γιά πρώτη φορά ήρθα αντιμέτωπη μέ τήν ωμή πραγματικότητα. Τραχειοστομία!

Μιά πραγματικότητα τήν οποία θεωρούσα απόμακρη γιά μένα. Άλλωστε η φύση τού ανθρώπου δέν τού επιτρέπει νά έχη αρνητικές σκέψεις, αφού ο Δημιουργός τόν έπλασε ώστε νά εκπέμπη θετική ενέργεια, εξ ού καί η αθανασία πού τού εδόθη δίς.

Στό άκουσμα τής λέξης «τραχειοστομία», κυριολεκτικά πάγωσα. Αμέσως ένιωσα εκείνες τίς συσπάσεις τού προσώπου, οι οποίες προαγγέλλουν δακρύβρεχτα μάτια, μύτη καταρρέουσα, κοκκινωπή. Έβλεπα απέναντι τόν πνευμονολόγο, τόν φυσιοθεραπευτή καί τόν γιό μου νά κοιτάζουν, δέν ξέρω πού. Ίσως σκυφτοί βλέπανε κάπου αόριστα, αμίλητοι, όπως συμβαίνει σέ δυσάρεστες καταστάσεις, όπου δέν υπάρχει κάτι νά ειπωθή.. Τί νά πή κανείς μπροστά στήν θέα κάποιου, ο οποίος δέν έχει ελπίδα σωτηρίας. Ή τραχειοστομία ή θάνατος. Μπρός γκρεμός καί πίσω ρέμα. Διάλεξε καί πάρε!

«Τραχειοστομία», μία λέξη πού καλά καλά δέν ήξερα τήν ορθή της ορολογία, ούτε πολύ συγκεκριμένα πράγματα, μόνο σέ γενικές γραμμές, αόριστα. Τό κλάμα επιτέλους εξασθένησε κι έφτασε στό τέρμα, επιτελώντας τό έργο τής απαλοιφής τού πόνου. Έριξα ένα χαμόγελο ώστε νά επανέλθη η ομαλή ατμόσφαιρα κι άρχισα τίς ερωτήσεις. Βασικά η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από τήν απόφαση πού θά έπαιρνα, θετική ή αρνητική, εναπέκειτο αποκλειστικά στήν κρίση μου. Είναι μιά απόφαση τήν οποία ο ασθενής επαφίεται νά πάρη. Όταν πρίν δέκα χρόνια έγινε μία νύξη, πάνω σέ κουβέντα, γιά τραχειοστομία, από τόν γιατρό, ούτε κάν τό έλαβα υπόψιν. Μάλιστα ήμουν κατηγορηματική: «Ούτε τό συζητώ, απλούστατα δέν υπάρχει περίπτωση νά υποβληθώ σέ τραχειοστομία». Τότε ήταν ένα πολύ απομακρυσμένο ενδεχόμενο. Μιλούσα εξ αποστάσεως, εκ τού ασφαλούς. Τώρα όμως; Τί γίνεται τώρα; Τώρα αρχίζουν τά δύσκολα. Εδώ σέ θέλω Μιράντα! Φυσικά γιά μένα δέν ετίθετο θέμα σκέψης. Ως εν ενεργεία Χριστιανή τό θεωρούσα αυτοκτονία νά αρνηθώ. Εξακολουθούσα ακόμη νά υποστηρίζω ότι ο ασθενής υποχρεούται, ενόσω υπάρχουν μέσα τά οποία τόν συντηρούν στήν ζωή, νά τά αποδέχεται, ασχέτως πόνου καί ταλαιπωρίας. Ο άνθρωπος, ως ψυχοσωματική σύνθεση, δημιουργήθηκε γιά τήν αθανασία. Μετά τήν πτώση καί τήν αποκατάστασή του μέ τήν Σταύρωση καί τήν Ανάσταση τού Κυρίου μας, η επίγεια ζωή είναι τό σχολείο όπου δίνει εξετάσεις, εξετάσεις υπομονής, σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, αγάπης μπροστά στίς πολλαπλές καί ποικιλόμορφες δοκιμασίες πού προσφέρει αφειδώλευτα ο άρχων τού κόσμου. Ένα είναι τό ζητούμενο: Τό θαύμα τής ανάστασης τής νεκρής ψυχής. Τήν εμπειρία τού Παραδείσου ο άνθρωπος έχει τήν δυνατότητα από εδώ νά τήν γευθή, αφού τό αμάρτημα τού πρώτου Αδάμ ήταν η απομάκρυνση από τόν Θεό. Αυτός είναι ο Παράδεισος: η επανένωση μέ τόν Δημιουργό. Επομένως η ευθανασία, γιά τήν οποία ούτως ή άλλως οι απόψεις διΐστανται, δέν αφήνει περιθώρια στήν ψυχή νά διενεργήση τούς κατάλληλους μηχανισμούς, όπως αυτοκριτική, μετάνοια, συντριβή, πού θά τήν οδηγήσουν στήν σωτηρία της.

Ο πόνος κατά παράξενο τρόπο καλλιεργεί τήν ψυχή, η δοκιμασία αλλάζει τόν φακό θεώρησης τών μέχρι τότε δεδομένων, ο άνθρωπος υπό τό κράτος τής ασθένειας ζή καί αναπνέει τόν αέρα τής ελευθερίας. Υπάρχει πιό γλυκειά ελευθερία από τήν εξάλειψη τών παθών; Δέν μιλώ εξ αποστάσεως ούτε εκ τού ασφαλούς, αλλά από τήν βιωματική μου εμπειρία. Μιά εμπειρία πού βήμα βήμα μού ανοίγει τήν πόρτα τής αιωνιότητας. Από μένα εξαρτάται άν θά περάσω τό κατώφλι της, ποτέ όμως δέν θά είναι εφικτό σέ περίπτωση ευθανασίας.

Όταν έγινε η διάγνωση ότι προσβλήθηκα από τήν νόσο τών κινητικών νευρώνων, η πρώτη μου αντίδραση ήταν ανακούφιση, πού επιτέλους μετά πάροδο δύο ετών καί πάμπολλες εξετάσεις, η αγωνία τού άγνωστου τερματίστηκε. Τότε τά παιδιά μου ήταν μικρά. Αν καί σταμάτησα νά εργάζομαι, εν τούτοις δέν μού απέμενε χρόνος νά σκέφτομαι. Η φροντίδα τών παιδιών, τού νοικοκυριού, απορροφούσαν υπερβολική ενέργεια, λόγω τού ότι οι κινήσεις μου όλο καί περισσότερο γίνονταν αργές καί

αδέξιες. Έπρεπε νά είμαι πολύ συγκεντρωμένη γιά νά διεκπεραιώσω μιά δουλειά. Όμως εξακολουθούσα νά λειτουργώ, κάτι πού μέ ικανοποιούσε. Ήμουν ευχαριστημένη μέ τόν καινούργιο ρόλο τής οικοκυράς. Οπωσδήποτε μέ απασχολούσε η ασθένεια καί μέ ενδιέφερε νά είμαι ενημερωμένη. Έμαθα πολλά, συμπεριλαμβανομένης καί τής εξελικτικής πορείας της, χωρίς βέβαια νά πιστεύω ότι θά κατέληγα καί η ίδια σέ ολοκληρωτική παράλυση, ακόμη καί στήν ομιλία. Είχα τήν αισιοδοξία ότι θά τά κατάφερνα, άν όχι νά θεραπευτώ, τουλάχιστο νά σταθεροποιηθώ. Οικτρά αξιολύπητα πλανεμένη. Πώς μπορούσα νά σκέφτομαι τόσο ρηχά. Δέν είχα εξ αρχής αντιληφθή τήν εύνοια τού Θεού πρός τό πρόσωπό μου. Ως φύσει αισιόδοξη δέν πτοήθηκα, δέν μέ κατέβαλε η αλλοπρόσαλλη αυτή ασθένεια. Όντως, είναι όλα τά άσχημα καί απρεπή επίθετα πού τής αρμόζουν. Κι όμως μετατράπηκε ως μία από τίς μεγάλες μου αγάπες. Μετά τήν διάγνωση άρχισε συστηματική θεραπεία Δέν θεραπεύει, αλλά διατηρεί τό άτομο σέ υποφερτή φυσική κατάσταση. Οι ασκήσεις είναι ένας γλυκός, ανακουφιστικός πόνος. Προσωπικά δέν δίνω μεγάλη σημασία, λάθος μου, στίς υποβοηθητικές μεθόδους. Μέ τά χρόνια ένιωθα νά μού σπαταλά τόν χρόνο μου, άν καί αυτό επιβαλλόταν νά γίνη μέρος τής ζωής μου. Σταδιακά τήν έβαλα στήν άκρη. Επαναλαμβάνω, μέγα σφάλμα! Ακολούθησε η λογοθεραπεία, η οποία μέ βοήθησε νά αρθρώνω καλύτερα τίς λέξεις, χρησιμοποιώντας σωστές αναπνοές. Τό σημαντικό γιά μένα καί στό οποίο μέ βοήθησε η λογοθεραπεύτρια, ήταν η εξεύρεση τρόπου νά γράφω. Ένιωσα αναγεννημένη, μπορούσα καί πάλι νά εκφράζομαι μέ άνεση δίχως νά χρειάζεται νά σκέφτομαι ποιά λέξη είναι ευκολότερη στήν άρθρωση.

Συγχρόνως μπήκε στήν ζωή τής οικογένειας η ψυχολόγος, τήν οποία όλοι αποδεχθήκαμε, χωρίς συστολές καί επιφυλάξεις. Είμαι ανοιχτή σέ προτάσεις, εισηγήσεις, ποτέ δέν απορρίπτω εκ τών προτέρων. Ήμουν αποφασισμένη νά διατηρήσω τίς ισορροπίες εν οίκω. Τά παιδιά ήταν μικρά. Τά κλάματα, οι οδυρμοί, οι στενοχώριες, οι θλίψεις, δέν είχαν θέση στό σπίτι μας, ούτε στίς ψυχές μας, ειδικά στήν δική μου. Ναί, είχα επίγνωση τής κατάστασής μου, ουδέποτε ωραιοποίησα, ούτε όμως θυματοποίησα τόν εαυτό μου. Ποτέ δέν διερωτήθηκα: «Γιατί, Θεέ μου, γιατί εγώ;». Σύμφωνα μέ τήν αποψή μου είναι λάθος προσέγγιση. Καί αντιστρέφω τό ερώτημα: «Γιατί όχι εγώ;». Δηλαδή, εγώ ποιά είμαι; Μιά κοινή θνητή, η οποία καλείται νά παρακαθήση στίς εξετάσεις, τίς οποίες η πραγματικότητα τής ζωής τής επιβάλλει, κι άς είναι μιά πραγματικότητα στυγνή καί αδυσώπητη. Η πρόκληση ήταν μπροστά μου. Φλέρταρε μαζί μου. Γιατί όχι; σκέφτηκα. Πρόκληση-Πρόσκληση. Όταν ο άνθρωπος μάθη νά τρέχη, νά αποδέχεται τήν πρόκληση, θά καταλάβη ότι κάθε ημέρα δέν είναι όμοια μέ τήν άλλη, ότι είναι ένα ακόμα χαμόγελο τού Θεού. Χαμόγελο τής απόλυτης Αγάπης!

Έμαθα μέσα από τήν ασθένεια νά εναποθέτω τήν πάσαν ελπίδα μου εις τόν Κύριον, εφ’ όσον έχω πρώτα εξαντλήσει τά ανθρώπινα μέσα. Γιά μένα, τό λέω μέ όλη τήν δύναμη τής ψυχής μου, αυτή η ασθένεια έχει μεταλλαχθή σέ μεγάλη ευλογία. Ίσως

χαρακτηρισθή ως ψευδαίσθηση ή μία παράμετρος, τήν οποία σκόπιμα δημιούργησα, ώστε νά αποκρύπτεται η μιζέρια μου, όπως άλλωστε έχει λεχθή: «Μέ τί άλλο νά ασχοληθή;» λές καί ο ασθενής παύει νά ζή ουσιαστικά, δημιουργικά, αλλά φυτοζωεί καί απλά επιβιώνει. Τά φαινόμενα, όσον αφορά τόν εαυτό μου, απατούν. Όχι μόνο ζώ, αλλά είμαι ελεύθερη όσο ποτέ άλλοτε. Περνώντας μιά δοκιμασία ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται πλέον τό φθαρτό, τό πρόσκαιρο τής επίγειας ζωής. Τό ζητούμενο είναι η υγεία τής ψυχής.

Τί κι άν είναι αρτιμελής; Τί κι άν περπατά, μιλά, τρώγει, πίνει, χορεύει, διασκεδάζει; Κι όμως νιώθει κενός, ανικανοποίητος, τίποτα δέν τόν ευχαριστεί. Θλίβεται, καταπονείται η ψυχή πέφτοντας σέ κατάθλιψη, υποφέρει γιά γήϊνα προβλήματα, τά οποία όλα λύνονται, αρκεί νά υπάρχη θετική αποδοχή στά δυσάρεστα γεγονότα, πού απρόσμενα εισβάλλουν στήν ζωή. Η τέχνη, τό έξυπνο, είναι τά δυσχερή νά μεταποιούνται σέ ευχάριστες εκπλήξεις. Τό πιστεύω ακράδαντα. Είμαι πεπεισμένη. Είναι αποδεδειγμένο σέ προσωπικό επίπεδο. Η ασθένεια μεταποιήθηκε σέ εργαλείο, τό οποίο μέ οδήγησε στήν μεγάλη αποκάλυψη τής ζωής μου, τόν Χριστό, τήν Αγάπη, τήν εν Χριστώ Αγάπη! Η Αγάπη είναι Υγεία! Η Αγάπη πληροί τό είναι τού ανθρώπου, υπερβαίνει τά εγκόσμια. Η ψυχή όταν αγαπά, τόν εαυτό της κυρίως, ξέρει ότι τό σώμα καί θά αρρωστήση καί θά γεράση καί θά αποσυντεθή μέ τόν θάνατο. Ισορροπεί εαυτόν. Δέν πανικοβάλλεται μέ τίς ανατροπές τής ζωής. Ο ίδιος τίς ανατρέπει μέ τήν εν Χριστώ αγάπη, τήν οντολογική Αγάπη. Η αγάπη αυτή δέν έχει ανάγκη ανταπόδοσης. Η αγάπη πάντα υπομένει, πάντα στέκει, πάντα ελπίζει. Όπως λέμε, η πρόληψη είναι η καλύτερη θεραπεία, έτσι καί η ψυχή, ει δυνατόν, νά καλλιεργείται στήν εν Χριστώ αγάπη παιδιόθεν. Η αγάπη τού Θεού έχει διεξόδους. Γιά τόν Θεό δέν υπάρχουν αδιέξοδα. Είναι πολύτιμος καρπός η Θεία Αγάπη. Είναι τό απόσταγμα τών όλων. Όταν ο άνθρωπος είναι προετοιμασμένος, δέν θά απογοητευθή, δέν θά απελπισθή μέ τήν οποιαδήποτε δοκιμασία. Η πραγματική ασθένεια είναι τά πάθη από τά οποία διακατέχεται ο άνθρωπος.

Μιά σωματική αναπηρία είναι ο Σταυρός, πού από φονικό όπλο έγινε τό μέσον πού νίκησε τόν θάνατο. Όπως έλεγε ο Γέροντας Παΐσιος: «Τί είναι ένα καρκινάκι μπροστά στήν Βασιλεία τών Ουρανών; Ο άνθρωπος ζή σέ άλλη διάσταση δέν τόν αγγίζουν δυσάρεστα γεγονότα, μόνο γιά λίγο θλίβεται καί μετά ανασυντάσσεται ισχυρότερος. Ο ψυχοπνευματικά υγιής κινείται μέ άνεση, συμπεριφέρεται αρχοντικά, όπως αρμόζει σέ τέκνο Θεού. Μιά δοκιμασία, άν ο άνθρωπος τήν υποδεχθή μέ χαμόγελο, είναι πρόγευση τού Παραδείσου, είναι η αποτίναξη τού ζυγού από τήν σκλαβιά. Μιά δοκιμασία είναι η οδός, όχι τεθλιμμένη, πού οδηγεί στήν ελευθερία. Ο πραγματικά άρρωστος πάσχει από πνευματικά πάθη. Πλειστάκις ευχαριστώ τόν Θεό γιά τήν αναπηρία στήν ομιλία. Πολλές φορές απεφεύχθησαν δυσάρεστες καταστάσεις. Άν μιλούσα, πόσο θά πλήγωνα τούς άλλους εν βρασμώ ψυχής. Άν μιλούσα ίσως νά προκαλούσα, ίσως νά δημιουργούσα προβλήματα, ίσως, ίσως, τόσα ίσως, τόσες αμφιβολίες, τόση ανασφάλεια. Ναί, κανένας δέν μπορεί νά είναι

σίγουρος γιά τόν εαυτό του. Καί προβληματίζομαι: Άν σήμερα θεραπευόμουν, θά παρέμενα, θά διατηρούσα τήν ψυχοπνευματική μου ευφορία καί υγεία πού απέκτησα τά δεκαεφτά χρόνια τής αναμόρφωσής μου; Ή θά επέστρεφα στίς παλιές μου συνήθειες; Ειλικρινά δέν τό διακινδυνεύω. Είναι λεπτή διαχωριστική γραμμή, πού βρίσκεται στό μεταίχμιο ελευθερίας-σκλαβιάς.

Μιά ασθένεια, μιά χρόνια ασθένεια. Μήπως μίζερη ζωή; Τραχειοστομία, αναπνευστήρας εφ' όρου ζωής, ταλαιπωρία, δυσκολίες, απρόοπτα, συνεχή τρεχάματα. Όντως, γεγονός. Είναι ζωή αυτή; Άν ζούσα επί εποχής Χίτλερ, σίγουρα θά ήμουν μιά πλάκα σαπούνι. Κι όμως η πραγματική μου ζωή, πέρα από τόν αναπνευστήρα, διανθίζεται μέ τίς κακοτοπιές καί τίς ασχήμιες της, μέ τίς ανηφοριές καί τίς αντεγκλήσεις της.

Τελικά η ζωή είναι ωραία, είναι απολαυστικός αγώνας. Ένας αγώνας, μιά διαδρομή ενδιαφέροντος, αγωνιώδους περιπέτειας, προβληματισμού καί αναζήτησης τής Αλήθειας, τής όντως Αλήθειας! Πλέον ο άνθρωπος προσβλέπει σέ νέες προκλήσεις καί προσδοκά μέ γαλήνη. Επειδή ξέρει πώς νά αγαπά. Η Αγάπη είναι ενέργεια, είναι Ζωή, επειδή ο Θεός είναι Αγάπη!

Δέν μετανιώνω γιά τίς στιγμές πού υπέφερα, αλλα φέρω τίς ουλές μου ως μετάλλια!

Μιράντα

(Πηγή: parembasis.gr, ΙΟΥΛ. - ΑΥΓ. 2012)